

BİR ASKERİN KIZINA YAZDIĞI MEKTUP

“Kızım Nuriye Küçük Hanım’a Mahsustur.

Benim Sevgili Kızım,

Evvela önce iki gözlerinden öperim. Seni çok göreceğim gelmiştir; lakin askerlik engel oluyor da görüşemiyoruz. Bunun çaresi nedir kızım? Bunun çaresi Cenab-ı Hakk’a tevekkül olup da sabır etmektir. Ben sizi, siz de beni Cenab-ı Hakk’a emanet edelim; elimizden geldiği kadar da mektupları sık sık gönderelim. Birbirimize duada kusur etmeyelim.

Şimdilik sana elbise almak üzere dedenize 310 kuruş gönderdim; ama elinizden geldiği kadar paraları muhafaza edip sarf etmeyiniz. İlerde bu paralar çok itibarlı olacaktır. Hatta aynı aynına yüzü yüz kuruşa kadar itibar bulacaktır. Malumatınız olsun.

Kızım niçin mektup göndermiyorsunuz? Zannedersem darıldınız. Canım kızım mektup gönder de, neden darıldığınızı mektupta yaz ki ben de anlayayım, göreyim. Darıldığınız doğru mu? Bizim tarlalardan ne kadar arpa hasıl olduğunu yazmadınız. Uşaklar Kars’a gittiler ne götürdüler ve ne kadar kazandılar ve yahut kayıp mı ettiler, yazmadınız. Ben bunlar için size darılacak yerde siz mi bana darılıyorsunuz?

Komşulardan kim kalmıştır. Mehmet Efendi tohum verdi mi? Ne kadar verdi ise bir tarafa yazınız. Kış için ne kadar un ve ne kadar bulgur ve yarma yaptınız. İnşallah bu sene idareniz iyicedir. Bizim binek atının tayı var mıdır? Ve sen de meme emiyor musun? Teyzenize çok selam söyle, sana güzel baksın. Valideniz namaz kılıyor mu? Şayet kılmaz ise bu tarafa yazarsınız. O vakit icabına bakarız.

Bakî Hudâ’ya emanet olasınız.

İki gözüm kızım.”